

жінъ и благополучинъ, защо є царь и има
красны и голѣмы палаты и толкози дръги
добрини. Като то това царьатъ, привика
го и мѡ рече: щеш ли Дамокле да оукъсишь
ѡ моего благополучіе; а той ѡтвѣща, чи
твѣрдѣ желает и ище. Тогѡзи царьатъ по-
велѣ да го завидѣтъ въ царскитѣ палаты,
и да го гѡдѣтъ на златъ одръ, и да ѡ-
брѣдѣтъ кѡщата мѡ съ златы и сребрены
садины, и на трапѣзата мѡ да предстоѡ-
ватъ млѡды и красны юноши, и да правѣтъ
щото и мѡ рече: положиха иѡще на врѣдъ са-
каквы довы мирисмы, и мѡ принѡсаха раз-
лични пѣстіѡ. Дамоклъ не можеше да са
нарѣдѡва, а Діонісъ повелѣ та провѣсиха иъз
табанѡтъ єднѡ сѡбіѡ вѡрзана съ єдинъ
кѡнскій кѡсмъ. Като а видѣ Дамоклъ раз-
трипераса ѡ страхъ, и не глѣдаше вѣкѣ нити
златѣнитѣ и сребренитѣ садины, нити дръ-
гитѣ оукрашеніѡта нити смѣлаше да постѣгне
на трапѣзата, а ми начѣна да са мѡли сѡсъ
сѡлзы Діонісъ да го ѡстаѡи да си ѡтїде,
и мѡ дѡмаше, чи є по благодарѣнъ да жи-
вѣе мирно междѡ прѡстыта чѡловѣцы, а не
вели-